

Sygn. akt II K 535/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSR Elżbieta Frączak

Protokolant Katarzyna Szafrńska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy M. O.

po rozpoznaniu w dniach 11 maja 2015 roku, 17 czerwca 2015 roku, 30 listopada 2015 roku, 1 lutego 2016 roku, 4 kwietnia 2016 roku, 25 maja 2016 roku sprawy karnej

D. L.

córki J. i E. z domu G.

urodzonej (...) w W.

oskarżonej o to, że:

I. w dniu 23.07.2013r. w Ś. woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie dysponując środkami pieniężnymi, działając z góry powziętym zamiarem, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. N., przez zawarcie umowy o pośrednictwo nr o- (...) z Biurem (...) z/s w Ś. woj. (...) wprowadzając w błąd co do możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania zapłaty prowizji pośrednikowi J. N., wynikającej z zawartej umowy o pośrednictwo w wynajmie lokalu użytkowego czym działała na szkodę J. N. powodując straty w wysokości 5811,75 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

II. w okresie od 01.10.2013r. do 31.10.2013r. w Ś. woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie dysponując środkami pieniężnymi, działając z góry powziętym zamiarem, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem K. M., przez zawarcie umowy najmu lokalu sklepowego mieszczącego się w Ś. woj. (...), wprowadzając w błąd co do możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania zapłaty czynszu wynajmującemu, tj. K. M., wynikającego z zawartej umowy najmu czym działała na szkodę K. M. powodując straty w wysokości 4000,00 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

I. oskarżoną **D. L.** uznaje za winną popełnienia zarzucanych jej czynów opisanych w punktach I i II części wstępnej wyroku przyjmując jednocześnie, iż czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 kk oraz iż czyn opisany w punkcie I części wstępnej wyroku został popełniony w dniu 1 października 2013 roku, a wysokość szkody poniesionej przez J. N. na kwotę 5446,44 zł i wysokość szkody poniesionej przez K. M. na kwotę 3252,96 zł oraz przyjmując, iż oskarżona nie miała zamiaru ani możliwości wywiązania się z zawartych umów, a także eliminując z opisu czynów znamię działania z góry powziętym zamiarem

tj. popełnienia czynów z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza jej karę 8 / ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby lat 3 /trzech/;

III. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka od oskarżonej **D. L.** obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w całości przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych:

- J. N. kwoty 5446,44 zł /pięć tysięcy czterysta czterdzieści sześć złotych czterdzieści cztery grosze/,
- K. M. kwoty 3252,96 zł /trzy tysiące dwieście pięćdziesiąt dwa złoty dziewięćdziesiąt sześć groszy/;

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie zaliczając wydatki na rachunek Skarbu Państwa i nie obciąża jej opłatą sądową.

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił

następujący stan faktyczny :

K. M. jest właścicielem kamienicy położonej w Ś. (...) składającej się m.in. z lokalu użytkowego - o pow. 70,5 m². Wynajęcie tego lokalu zlecił on J. N. właścicielowi (...) Biuro (...) s. c. w Ś.. J. N. umieścił na portalu internetowym ofertę najmu przedmiotowego lokalu w której wysokość czynszu określił na kwotę 4500 zł netto. Lokal ten polecił D. L. i K. N. (1), z którymi w dniu 23 lipca 2013r. zawarł umowę o pośrednictwo do zawarcia umowy najmu lokalu, gdzie ustalono maksymalną kwotę najmu na 4.000 zł. i określono wysokość jednorazowego wynagrodzenia dla pośrednika w wysokości 123% brutto tj. wysokość jednorazowego czynszu najmu brutto powiększonego o podatek VAT 23% z ostatecznym terminem płatności w dniu zawarcia umowy najmu. Po obejrzeniu lokalu z udziałem J. N. oraz negocjacji i wstępnym ustaleniu warunków najmu z K. M., D. L. podjęła decyzję o jego wynajęciu. K. M. zastrzegł sobie osobiste zawarcie umowy najmu do której doszło w dniu 1 października 2013r. pomiędzy nim, a działająca pod firmą (...). Umowa najmu została zawarta na czas nieokreślony. Czynsz najmu strony ustaliły za pierwszy miesiąc w wysokości 2.300 zł netto, w okresie od 1.11.2013 do 28.02.2014r. w wysokości 2600 zł netto miesięcznie i dalej czynsz stały w wysokości 3.600 zł netto. Czynsz i określone opłaty eksploatacyjne miały być płatne z góry po otrzymaniu faktury do dnia 15-go każdego miesiąca. W ramach negocjacji warunków najmu strony ustnie ustaliły, że w lokalu zostanie przeprowadzony wcześniej remont i w tym celu około 20 sierpnia 2013r. lokal został najemcom wydany za ustaloną kaucją w wysokości 3600 zł z tym, że oskarżona zapłaciła jedynie jej część tj. 1800 zł a resztę miała dopłacić po rozpoczęciu działalności gospodarczej. Strony umówiły się jednocześnie, że na czas remontu najemcy są z czynszu zwolnieni. Po adaptacji lokalu D. L. rozpoczęła w wynajętym lokalu działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży odzieży.

Dowód :

- zeznania świadka J. N. k. 19, 224, 293v-294,
- zeznania świadka K. M. k. 62v, 65-74, 223v-224, 294-295,
- umowa o pośrednictwo k. 9,
- umowa najmu k. 4-6,

D. L. nie wywiązała się z postanowień umowy pośrednictwa mimo wielokrotnych wezwań J. N. do zapłaty należnej mu prowizji. Unikała ona z nim kontaktu twierdząc, że wszystko ustalone jest z M. lub, że nie ma czasu. Nie wywiązała się również z postanowień umowy najmu zawartej z K. M.. Nie wyrównała ani w październiku ani później zaległej części kaucji, nie zapłaciła czynszu ani rachunku za energię elektryczną. Na tym tle powstał między nimi konflikt skutkujący dwukrotnym wyłączeniem przez K. M. prądu w lokalu, interwencją policji, zobowiązaniem się oskarżonej do zapłaty należności do dnia 28.10.2013r. co jednak nie nastąpiło. W dniu 29.10.2013r. oskarżona odmówiła K. M. wejścia do sklepu i wymieniła zamki, następnego dnia zabrała ze sklepu towar. Wobec takich zachowań 31.10. 2013r.

K. M. wypowiedział oskarżonej umowę najmu, a 15.11.2013r. komisyjnie wszedł do sklepu, zajął znajdujące się tam rzeczy wg spisu z natury i zajął je jako depozyt zabezpieczenia wierzytelności.

Dowód :

- zeznania świadka J. N. k. 19, 224, 293v-294,
- zeznania świadka K. M. k. 62v, 65-74, 223v-224, 294-295,
- częściowo wyjaśnienia D. L. k. 274v-275,
- wezwanie do zapłaty k. 8,
- pismo informujące o zastawie k. 282,
- wezwanie do wydania rzeczy k. 283-286,
- postanowienie o umorzeniu śledztwa k. 288,
- postanowienie w sprawie II Kp 15/14 k. 290, i II Kp 92/14 k. 292,
- postanowienie o umorzeniu dochodzenia k. 291,
- akta 1 Ds.148/14 i 1 Ds. 2168/13

D. L. prowadziła działalność pod różnymi firmami. Umowę najmu zawarła pod firmą (...), sprzedaży dokonywała jako firma (...), wezwanie do wydania rzeczy skierowała działając pod firmą Usługi (...).

Dowód :

- zeznania świadka K. M. k. 62v, 65-74, 223v-224, 294-295,
- wezwanie do wydania rzeczy k. 283,
- umowa najmu k. 4,
- rachunek k.3,

W czasie zawierania obu umów D. L. nie miała możliwości wywiązania się z ich zobowiązań była bowiem zadłużona na co wskazują wydruki internetowe z saldami zadłużenia na dzień 13.09.2013r. – na kwotę 3912,95 zł., na dzień 13.10.2013r. – na kwotę 13.015,17, na dzień 7.10.2013r. – na kwotę 25.749,84 zł z tyt. umowy kredytowej z 27.05.2010r. Zadłużona była nadto wobec K. S. z którym łączyła ją umowa najmu lokalu użytkowego zawarta 29.05.2013r., płaciła czynsz nieregularnie i w zaniżonych kwotach, a następnie zaprzestała płatności oraz wobec D. W., z którą z kolei łączyła ją umowa najmu lokalu mieszkalnego, której zapłaciła dwa czynsze, a dalej również zaprzestała płatności. D. L. od 1.08.2010r. zgłoszona jest w ZUSie. Nie opłacała składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i funduszu pracy. Od sierpnia 2013r. nie składa ona dokumentów rozliczeniowych. Z informacji Urzędu Skarbowego wynika, iż działalność gospodarczą oskarżona prowadzi od 16.10.2010r. jako firma Usługi (...). Za lata 2010 2012 nie złożyła ona zeznań o wysokości osiągniętego dochodu. Nie złożyła też zeznania podatkowego za 2013r. którego termin upływał 30.04.2014r.

Dowód :

- zeznania świadka J. N. k. 19, 224, 293v-294,
- zeznania świadka K. M. k. 62v, 65-74, 223v-224, 294-295,

- zeznania świadka R. W. k. 45v, 247, 315-316,
- zeznania świadka K. S. k. 75v, 246v-247, 316v,
- wydruki internetowe k. 12, 13,
- informacja (...) k.21
- kserokopia nakazu zapłaty k. 28,
- umowa najmu k. 32-37,
- wniosek egzekucyjny k. 48,
- informacja ZUS - k. 86,
- informacja US - k. 104,

D. L. urodziła się (...) w W., posiada wykształcenie średnie, jest panną, posiada na utrzymaniu 1 dziecko w wieku 9 lat. Obecnie utrzymuje się ze sprzedaży internetowej, gdzie osiąga dochód miesięczny ok. 1000 zł. W dniu orzekania nie była sądowo karana.

Dowód :

- dane osobo poznawcze k. 144, 275v,
- dane o karalności k. 326,

Oskarżona D. L. nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów ani w postępowaniu przygotowawczym, ani przed Sądem. Będąc słuchana w postępowaniu przygotowawczym skorzystała z prawa do odmowy wyjaśnień. W postępowaniu sądowym oskarżona wyjaśniła, że na poczet pierwszego czynszu uiściła K. zaliczkę w kwocie 1700 zł i przez pierwsze trzy miesiące miała płacić po 2500zł miesięcznie. Podała nadto, iż w związku z problemami z ogrzewaniem było w sklepie zimno i przyniosła grzejniki elektryczne aby klientki nie marzły przy mierzeniu ubrań, a po 12 dniach dostała wysoką fakturę za energię elektryczną i jej zdaniem, po zasięgnięciu informacji w zakładzie elektrycznym, dotyczyła ona nie tylko jej lokalu ale całego budynku. Nie zapłaciła jej bo K. M. nie chciał jej pomniejszyć. Następnego miesiąca otrzymała fakturę za czynsz ale nie został on pomniejszony o zaliczkę w kwocie 1700 zł. Kiedy domagała się pomniejszenia czynszu M. wygonił ją i ze złości odłączył jej prąd. Wezwała ona wówczas policję i prąd został włączony ale następnego dnia pokrzywdzony ponownie prąd wyłączył i znowu była interwencja policji. Pokrzywdzony groził, że jak nie zapłaci faktury to odłączy jej prąd na stałe co w końcu uczynił. Groził jej też, że wejdzie do sklepu i wyniesie jej towar, a miał klucze zapasowe. Wymieniła wówczas zamki ale następnego dnia były one przewiercone i nie mogła wejść do lokalu. Wezwała policję i toczyło się w tej sprawie postępowanie ale zostało umorzone. Oskarżona oświadczyła, że wobec gróźb, że zabierze jej towar przeniosła się do innego lokalu, jednakże pozostało wyposażenie sklepu, którego wydania K. M. jej odmówił. Podała też, że klientki poinformowały ją, że M. jest problemowy i sklep często zmieniał najemców. Nadto uważa, że M. chciał się jej pozbyć bo obecnie jest tam restauracja i liczył na wyższy czynsz. Oskarżona stwierdziła nadto, że to ona czuje się pokrzywdzona bo M. nie zaliczył na poczet czynszu kwoty 1700 zł i jeszcze zatrzymał jej rzeczy. Po przewierceniu zamków M. założył nowe i nie dał jej kluczy a umowę wypowiedział później. Stwierdziła też, że to przez K. M. zbankrutowały jej dwa sklepy jeden w Ś. a drugi w D..

Jeżeli chodzi o pokrzywdzonego J. N. to z relacji oskarżonej wynika, że K. M. twierdząc, że N. jest jego kolegą obiecał się zająć jego wierzycelnością. Nadto według oskarżonej żądana kwota była za wysoka gdyż czynsz był ustalony na 2500 zł miesięcznie a pokrzywdzony nie chciał słyszeć o niższej kwocie. Dodatkowo stwierdziła, że z M. podpisała prywatną umowę przy zawarciu której N. nie był obecny. M. jej przy tym powiedział, że podpisują umowę prywatną i zajmie się umową z N..

Sąd zważył co następuje :

Materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozostawia żadnych wątpliwości co do sprawstwa i winy D. L. w przedmiocie przypisanych jej czynów, a opisanych w punkcie I części dyspozytywnej wyroku.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się w głównej mierze na zeznaniach pokrzywdzonych świadków J. N. i K. M. oraz R. W. i K. S. oraz dokumentach w postaci umowy pośrednictwa, umowy najmu, wezwaniu do zapłaty, informacji o zastawie, wydrukach internetowych dot. zadłużenia oskarżonej, kserokopii nakazu zapłaty, wniosku egzekucyjnym, informacjach ZUS i Urzędu Skarbowego, aktach 1Ds.148/14 i 1 Ds. 2168/13 i innych w/w dokumentach.

Podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowiły przede wszystkim dowody osobowe w postaci zeznań pokrzywdzonych J. N. i K. M. uzupełnione zeznaniami R. W. i K. S., a także dowody z dokumentów świadczące o sytuacji majątkowej D. L. w okresie objętym aktem oskarżenia. Zarówno wypowiedzi J. N. jak i K. N. (2) na temat okoliczności zdarzeń będących przedmiotem sprawy były spójne logiczne, charakteryzowała je konsekwencja i wzajemnie się uzupełniały. Opisałi oni w tych relacjach okoliczności w jakich doszło do zawarcia obu umów i zachowanie się oskarżonej po ich zawarciu. Świadek J. N. opisał w jaki sposób wypełnił warunki umowy zawartej z oskarżoną i K. N. (1), w ramach której przedstawił im lokal, skontaktował z właścicielem, uczestniczył w negocjacjach warunków najmu, które zostały zaakceptowane co potwierdza przekazanie lokalu najemcom, rozpoczęcie w nim działalności i zawarcia umowy najmu. Wskazywał również na sytuację majątkową oskarżonej, którą zaczął sprawdzać kiedy to mimo wezwań nie uzyskał swojej należności wynikającej z umowy o pośrednictwo w zawarciu umowy najmu. Według ustaleń świadka poczynionych na internetowych stronach (...) Długów i K. Długi oskarżona zadłużona była wówczas na kwotę ponad 42.000 zł, a więc zawierając z nim umowę wiedziała z góry, że nie zapłaci należnej mu kwoty. Teza ta znalazła potwierdzenie w dalszym zachowaniu oskarżonej, która unikała kontaktu z J. N. twierdząc przy tym, że wszystko jest ustalone z K. M. i zasłaniając się brakiem czasu. K. M. stanowczo zaprzeczył by oskarżonej w jakikolwiek sposób sugerował nie rozliczanie się z J. N.. Co do okoliczności zawarcia umowy najmu właściciel lokalu K. M. zeznał, że zlecił N. poszukiwanie najemcy, a ten przyproceedził do niego L. i N.. Świadek ten po przeprowadzonych uzgodnieniach co do warunków umowy, około 20 sierpnia wydał oskarżonej klucze celem przeprowadzenia remontu bez naliczania za ten okres czynszu i za pobraniem kaucji 1800 zł, która ustalona była na kwotę 3600 zł. a dalszą jej część miał otrzymać od oskarżonej po rozpoczęciu działalności. Umowa najmu została zawarta 1 października 2013 i zgodnie z jej treścią czynsz miał być płacony z góry, po wystawieniu faktury do 15 każdego miesiąca. Mimo obniżonego za pierwszy miesiąc czynszu do kwoty 2.300 zł oskarżona nie uiszczyła tej należności, jak też należności za energię elektryczną, ani nie wyrównała zaległej kaucji. Sytuacja ta spowodowała ostry konflikt pomiędzy stronami przejawiający się odłączeniem oskarżonej energii elektrycznej, interwencjami na jej wezwanie policji, wymianą przez nią zamków do lokalu, a następnie wywiezieniem nocą towaru a w konsekwencji wypowiedzeniem jej przez K. M. umowy najmu z dniem 31.10.2013r., komisyjnym otwarciem sklepu w dniu 15.11.2013r i po dokonanych spisach z natury zajęciem wyposażenia sklepu jako depozytu zabezpieczenia wiarygodności o czym oskarżona została pisemnie poinformowana. K. M. wskazał również na niepłacenie czynszu za wynajmowany przez nią lokal w D.. Uznał on, że czuje się przez oskarżoną oszukany i że celowo prowadzi ona taką działalność, przy czym zmienia też nazwy firmy pod którą działa wprowadzając świadomie kontrahenta w błąd co do stanu faktycznego.

Istotny wkład w zakresie ustalenia sprawstwa i winy oskarżonej stanowiły również zeznania R. W. i K. S. odnoszące się do faktów dotyczących zawieranych przez oskarżoną umów najmu lokali z tymi osobami. Według relacji tych świadków oskarżona naciąga ludzi na umowę najmu wiedząc, że nie zamierza się z niej wywiązać, korzysta z wynajmowanych lokali uzyskując w ten sposób korzyści majątkowe, a następnie opuszcza je nie regulując długów. Swoich należności z tytułu zaległości czynszowych świadkowie dochodzili w postępowaniach sądowych, nie odzyskali ich jednak mimo wdrożonych egzekucji komorniczych bowiem oskarżona jest niewypłacalna. Zeznania obojga świadków w pełni korespondują z zeznaniami pokrzywdzonych w zakresie zachowania oskarżonej i w ten sam sposób są przez nich postrzegane.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd pominął zeznania świadków U. K. i J. A. jako, że nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Na niekorzyść oskarżonej świadczą również poczynione ustalenia co sytuacji majątkowej oskarżonej na podstawie dokumentów w postaci nie tylko internetowych informacji o jej zadłużeniu na dzień zawierania umów ale również na podstawie informacji z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i Urzędu Skarbowego. Wynika z nich jednoznacznie, iż oskarżona prowadząc działalność gospodarczą od 1.08.2010r. zgłoszona jest w ZUSie. Nie opłacała składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i funduszu pracy. Od sierpnia 2013r. nie składa ona dokumentów rozliczeniowych. Z informacji Urzędu Skarbowego wynika, iż działalność gospodarczą oskarżona prowadzi od 16.10.2010r. jako firma Usługi (...). Za lata 2010-2012 nie złożyła zeznań o wysokości osiągniętego dochodu. Nie złożyła też zeznania podatkowego za 2013r. którego termin upływa 30.04.2014r.

Zatem zeznania pokrzywdzonych, uzupełnione depozycjami pozostałych świadków i potwierdzone w/w dokumentami w sposób niewątpliwy wykazały sprawstwo i winę oskarżonej zakresie przypisanych jej czynów. Jej twierdzenia, że to sposób zachowania K. M. utrudniającego jej wykonywanie pracy i żądającego zbyt wysokiej kwoty za energię elektryczną czy też nie chcącego zaliczyć jej kwoty 1700 zł na poczet pierwszego czynszu doprowadził do konfliktu stron i w konsekwencji opuszczenia przez nią lokalu, jak też sugerowanie przez niego nie rozliczania się z J. N., w ocenie Sądu, w świetle pozostałego materiału dowodowego nie polegają na prawdzie i są obroną przez nią linią obrony celem uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełnione występki.

Przestępstwo oszustwa wymaga wykazania zamiaru bezpośredniego kierunkowego, tak co do celu działania jak i używanych środków. Dlatego też, ze względu na wymagania w zakresie strony podmiotowej oszustwa, nie wypełnia znamion tego przestępstwa sam fakt, że jedna ze stron umowy nie wywiązuje się z jej zapisów. Do przypisania tego przestępstwa koniecznym jest ustalenie, że podpisując umowę sprawca działał z zamiarem nie wywiązania się z jej postanowień w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia drugiej strony w błąd na tyle istotny, że gdyby o nim wiedziała nie zawarłaby takiej treści umowy. „Przy ustalaniu zamiaru sprawcy oszustwa należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności, na podstawie których można wyprowadzić wnioski dotyczący realności wypełniania obietnic złożonych przez sprawcę, a więc całokształt możliwości finansowych, w tym osiągniętych realnie dochodów, skalę przyjętych, a także zaciągniętych wcześniej zobowiązań finansowych obciążających sprawcę, niezależnie od obciążeń, jakie bierze na siebie z tytułu zawieranej umowy, której niewypełnienie stanowiło podstawę wszczęcia postępowania karnego” (wyrok SA w Katowicach z dnia 13 grudnia 2001 roku, sygn. akt II AKa 312/01, KZS 2002, z. 4, poz. 45). Bez wątpienia celem i motywem działania D. L. była chęć osiągnięcia korzyści majątkowej, a zamiarem doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem zarówno J. N. jak i K. M.. Oskarżona nie była przecież w posiadaniu środków pieniężnych na wywiązanie się z zawartych umowami zobowiązań. Doskonale zdawała sobie sprawę z faktu swojego zadłużenia i swojej kondycji finansowej, co do możliwości, a nawet zamiaru zapłaty. Wiedziała, jak przedstawia się jej sytuacja finansowa i jakie ma możliwości płatnicze, miała pełną świadomość tego, że wywiązanie się z zawartych zobowiązań jest dla niej niemożliwe. Zawierając z pokrzywdzonymi umowy stwarzała pozory osoby godnej zaufania, tworząc tym samym fikcyjne wyobrażenie tak u J. N. jak i K. M. co do swojej wypłacalności, gwarancji realizacji oraz dotrzymania zobowiązań. A zatem biorąc pod uwagę fakt, że D. L. nie posiadała jakiegokolwiek majątku, a równocześnie miała szereg zobowiązań, a jej zadłużenia zainicjowały wszczęcia wobec niej egzekucji komorniczych - swym bezpośrednim i kierunkowym zamiarem obejmowała wprowadzenie w błąd obu pokrzywdzonych, działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a także okoliczność, iż osoby zawierające z nią umowę czynią to z niekorzyścią dla siebie.

Sąd podzielił pogląd oskarżyciela publicznego odnośnie kwalifikacji prawnej zarzucanych oskarżonej czynów z art. 286 par.1 kk dokonując przy tym modyfikacji polegającej na eliminacji z zarzutu drugiego aktu oskarżenia art.12 kk i znamię działania z góry powziętym zamiarem i określając jednocześnie datę popełnienia tego czynu na dzień zawarcia umowy tj. 1 października 2013r. oraz przyjmując, że oskarżona nie miała zamiaru ani możliwości wywiązania się z zawartych umów i że działała w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 par.1 kk. Nadto wysokość poniesionej szkody przez J. N. Sąd określił na kwotę 5.446,44 zł a za podstawę jej wyliczenia, zgodnie z postanowieniami umowy, przyjął

123 % jednomiesięcznego czynszu w wysokości 3600 zł netto, który oskarżona miała uiszczać K. M. powiększoną o 23 % należnego podatku VAT. Za wysokość szkody poniesionej przez K. M. Sąd przyjął wysokość czynszu za okres października 2013r. wraz z należnościami za wodę, ścieki i ogrzewanie wynikającą z faktury za ten miesiąc wystawionej przez pokrzywdzonego w kwocie 3.252,96 zł. pomijając przy tym należność za energię elektryczną, bowiem wysokość wystawionej w tym zakresie faktury była sporna, nadto obejmowała ona okres od 7 sierpnia 2013r. do 7 października 2013r. i od 7 października 2013r. do 3 grudnia 2013r., a więc okres niezgodny i z umową i rzeczywistym korzystaniem przez oskarżoną z lokalu. Biorąc za podstawę art. 46 par.1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonej obowiązek naprawienia tych szkód wobec pokrzywdzonych w wyżej wskazanych kwotach.

Za przypisane oskarżonej przestępstwa Sąd wymierzył jej karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzając oskarżonej karę Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami sądowego wymiaru kary określonymi w rozdziale VI kodeksu karnego. Dążył do orzeczenia kary sprawiedliwej, adekwatnej do winy oskarżonej i stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez nią czynów. Miał na uwadze pobudki i sposób działania oskarżonej, społeczną szkodliwość popełnionych przez nią czynów, rozmiar szkód wyrządzonych jej zachowaniem, stopień winy, jej osobowość oraz postawę i sposób życia zarówno przed jak i po dokonaniu przestępstw. Oskarżona działała z pełną premedytacją, naruszając w ten sposób dobra dwóch pokrzywdzonych osób i mając od samego początku zamiar ich oszukania. Określając stopień społecznej szkodliwości czynów Sąd miał na uwadze, że godziły one w fundamentalną wartość jaką jest mienie innych osób i zaufanie do kontrahenta transakcji. W trakcie postępowania oskarżona nie wyraziła skruchy, próbując w kłamliwy sposób uwolnić się od odpowiedzialności karnej za swoje czyny. Skutki przestępczych zachowań oskarżonej nie zostały nadal usunięte nawet częściowo. Okoliczności łagodzących Sąd się nie dopatrywał. Zdaniem Sądu, wymierzona jej kara oscylująca w dolnych granicach ustawowego zagrożenia nie jest nadmiernie surowa i będzie stanowić zarazem dostateczny wyraz represji karnej, będąc adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów oraz wystarczającą dla zrealizowania wobec oskarżonej swoich celów zapobiegawczych i wychowawczych.

Jednocześnie, Sąd uznał, że zachodzą wobec oskarżonej przesłanki do warunkowego zawieszenia orzeczonej kary, nie jest ona na tyle zdemoralizowana, by zachodziła konieczność jej izolacji od społeczeństwa i na mocy art. 69 par. 1 i 2 kk i art. 70 par.1 pkt.1 wykonanie tej kary zawiesił na okres próby 3 lat. Okres ten w ocenie Sądu zweryfikuje postawę oskarżonej w zakresie przestrzegania przez nią zasad porządku prawnego i respektowania reguł panujących w praworządnym społeczeństwie.

Należy także podkreślić, iż w czasie orzekania przez Sąd, w związku z nowelizacją ustawy Kodeks karny koniecznym było ustalenie i zastosowanie - zgodnie z treścią art. 4 kk - ustawy względniejszej dla sprawcy. Porównując uregulowania obowiązujące w tym zakresie w czasie popełnienia przez oskarżoną przestępstw oraz w czasie orzekania wskazać należy, iż przepisami niewątpliwie względniejszymi dla oskarżonej są przepisy karne obowiązujące na dzień popełnienia czynów, przed dokonaną nowelizacją, stwarzające dla niej korzystniejszą sytuację prawną poprzez możliwość zaniechania, mimo zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary i nie orzeczenia środka karnego, orzeczenia obowiązków wymienionych w art. 72 par.1kk związanych z okresem próby. Dlatego też, Sąd zastosował przepisy w brzmieniu sprzed tej zmiany, konsekwentnie przyjmując konieczność stosowania wobec oskarżonej przepisów jednej ustawy.

Biorąc pod uwagę sytuację majątkową oskarżonej, Sąd na podstawie art. 624 par. 1 kpk zwolnił ją od ponoszenia kosztów sądowych w całości.